

Jovi Seser

Pedres que han de ser remogudes

L'ECLÈCTICA

bromera

Premi València
Alfons el Magnànim de Narrativa

Jovi Seser (Ondara, 1979) és periodista, escriptor i comunicador. La seua producció literària s'ha centrat principalment en la narrativa curta, per la qual ha rebut nombrosos guardons. Es va estrenar com a escriptor amb els volums recopilatoris *Sis contes i una novel·la incerta* (2010) i *Efectes secundaris* (2011), i tot seguit va guanyar el Premi de Narrativa Ciutat de València amb *Últimes existències* (2012). A més a més, ha conreat la novel·la, amb *El traductor* (Premi Vila de Lloseta 2015), i el teatre, amb obres com *F (El llibre de les cares)* (Premi Evarist Garcia de Teatre en Valencià 2017). D'altra banda, ha col·laborat en l'antologia de narrativa negra *Assassins valencians* (2019). Des del 2012, manté el blog *Calcetins desparellats*.

UN ASSASSÍ A LES FOSQUES

Nova York, 23 de març de 1998. 17:48 hores. Donnie Salerno fa mitja hora que espera la pròxima víctima dins del vestidor. Silenciós i blanc, l'immoble és d'un interiorisme tan selecte com insuls. Hi ha accedit amb la clau que li proporcionà el marit de la dona que, si no passa res, serà assassinada abans de les 18:30 hores. S'anomena Sandrah Berkeley tot i que pràcticament ningú la coneix pel seu nom real. Tothom li diu senyora Hathaway a l'Upper East Side, per on vagareja cada matí tot sostenint, malgrat la delicadesa de la manicura francesa, les bosses de Gucci que n'evidencien l'estatus. Només les marques dolentes envasen els teixits en horribles bosses de plàstic, sospesa ella quan ix vanitosa de les boutiques, mentre que les referències de renom saben que el paper de xarol i les làmines de seda dignifiquen prou més el conjunt de les adquisicions, sobretot en el recorregut de tornada a casa. Si més no, Donnie ja fa dies que la segueix i en coneix les rutines i dèries compradores.

Les dependentes de la Cinquena Avinguda saben que es tracta de l'esposa de Colby Hathaway, probablement

un dels homes més rics de la ciutat, però no un dels més il·lustres encara que la seua particular Ventafocs calce uns Manolo Blahnik d'impecable factura. El senyor Hathaway és un ric d'última fornada. Simplement encertà tres o quatre operacions immobiliàries en el moment escaient i poca cosa més. A les acaballes dels huitanta, Manhattan oferia sucoses oportunitats especulatives si un tenia l'olfacte suficient per culminar una bona jugada. La sort o la puntualitat comptaven més que la trajectòria empresarial d'un bon agent. En deien que havia entrat en el negoci prou tard i de biaix, que no era un home llest, ni de lluny estrateg, i que en les distàncies curtes perdia tot el respecte que aparentaven les passejades en limusina pels voltants de Wall Street.

La inversió primerenca en un solar paral·lel a Central Park li atorgà de la nit al matí una distinció que el seu alé tardà tot d'una dissòlia. Bevia a les nits, tal com havia fet sempre. Cerveses, sidra escocesa i ginebra a mansalva. La panxa vessada entre els plecs d'una camisa de Versace que ell no havia escollit palesava la rotunditat d'un llegat tan macerat com les seues finances, les quals li permeteren celebrar unes noces tan grandiloqüents com desencertades amb una jove amb qui només compartia el color dels cabells. Rossa com ell, Sandrah tenia poques coses en comú amb el futur marit. Trenta anys de diferència no desentonaven massa al *nightclub* del Soho on compartien mojitos de maduixa, ni tan sols als fotoreclams de la nit

novaiorquesa que acollirien el matrimoni alguns anys després tot i que sí que suposaven un notori contrast en el dia a dia.

Colby tenia seixanta-sis anys, però podia dir que era octogenari sense provocar cap tipus de dubte en l'interlocutor. L'obesitat li entumia els moviments i l'alcohol li havia marcit el semblant fins a acartonar-li els trets en un grisenc embull d'arrugues. A més, tenia per nas una castanya envermellida per les nombroses varius que s'hi esberlaven: una patologia prou habitual en els embriacs que l'acompanyant reia en assenyalar-li el peculiar nasset de ren Rudolph; un acudit que hauria tingut un mínim de gràcia si no fora perquè la forma arrupida dels narius es devia al consum abusiu de cocaïna i, per consegüent, a l'abast erosiu del vici en el respectiu septe nasal. No obstant això, a Sandrah no li havia fet mai nosa anar al llit amb ell quan la visitava al club perquè era generós abans i després de signar-li els xecs. Un bon partit, en definitiva, per a una supervivent dels suburbis que a pesar de no tindre estudis havia desafiat els contratemps del destí a mercé d'una bellesa del tot compatible amb una depurada saviesa urbana. Intel·ligència emocional, se'n diu, encara que ella ho resumia d'una manera més pragmàtica.

El casament no va sorprendre ningú. Tothom sabia que si Colby Hathaway es casava algun dia havia de ser amb una dona com aquella. Amb tot, l'elecció de deses-

timar el clàssic vestit de núvia per un discret Armani li obrí algunes portes dins una societat que valorava més les operacions de màrqueting que les d'estètica. Gràcies a una armilla de provada enginyeria tèxtil, els seus pits pneumàtics s'atenuaren sota una elegància reformulada. Nous uniformes per a una nova dama que havia mutat de l'alt nivell de la prostitució a l'alta societat de Manhattan. Més que dissimular l'escot, el que millor sabia fer era dissimular les aparences. I així, a colp de taló –també, de talonari–, la senyora Hathaway ensorrà un passat dubtós per tal d'abraçar l'onerosa vida dels milionaris que es desdejunen batuts verds sense traure's les pantofles mentre fullegen el *Financial Times*.

Pendent de cada soroll, Donnie Salerno recompta els abrics de pell que l'envolten i constata el bon gust de la víctima. Xinxilles, llúdries i visons sacrificats per a la litúrgia del poder. Una roba que la disfressa de dona madura a despit de no ser-ho. Trenta-dos anys són pocs anys per satisfer la voracitat mòrbida d'un marit de textura centenària. Durant els primers mesos de convivència, la fidelitat restava intacta, però al tercer any una reviscolada Sandrah necessitava recobrar el record de la carn fresca i tibada. Saber-se viva en una ciutat que sempre semblava més viva que ella. I, fet i fet, l'amplitud de la seua agenda s'agermanà amb l'amplitud d'altres esqueses.

Colby relacionà la manca de desig sexual de l'esposa amb algun afer extra. Quelcom inesperat i enrevessat

alhora pertorbà la pau d'un vincle tan desigual com inestable. Primer, la desconfiança; després, el rancor. I pocs mesos després, l'informe succint d'un detectiu que confirmava la desfeta marital: Sandrah havia intimat fins amb tres homes distints en un sol mes a l'apartament que el vell li regalà a la 69a Avinguda. Un nombre massa suggeridor en un moment d'extrema susceptibilitat.

El marit contemplà les fotografies que revelaven el descarat adulteri mentre al seu interior flamejaven mil dimonis abrasits de fúria: el tast ardent dels cafés ràpids comprats pel xòfer a l'Starbucks de torn, possiblement un altre dels indrets on també li havia sigut infidel la seua estimada Sandrah. S'ho repetia. L'apartament de la 69a Avinguda. El mateix que li comprà per tal de farcir-lo de la roba que no cabia a la llar de la parella i que de sobte esdevenia una casa de barrets o, en tot cas, de gorres, perquè un dels joves que apareixia a les instantànies en duia una dels Lakers. Per a més escarni, era negre i prou més alt que Colby. La cirereta final d'una traïció tan cara com aquell habitacle secundari.

Durant dies, el neguit no l'alliberà d'odis que li voltaven per la ment en una dansa d'infernals deduccions. El divorci no sufocaria en cap cas la situació. No debades, l'apassionament i prestesa de les noces implicà una certa ingenuïtat per part de l'empresari, tan golafre d'entreuix que no albirà les possibles conseqüències econòmiques d'una separació accidental. El fet de no haver signat cap

acord prematrimonial era l'avantsala de la pèrdua d'un bon pessic o, en tot cas, la meitat de tota una fortuna. Poca broma, segons el seu assessor financer, el qual, sense preveure'n les conseqüències, l'abocà a una decisió tan roent com desesperada. I és que si la senyora Hathaway no feia honors al cognom adquirit, ja no podria fer-lo servir més. Ni ella, ni la Sandrah Berkeley que quedava nua, nuíssima, quan li llevaven les joies i els fulards. L'una no podia viure sense l'altra i tal vegada havia arribat el moment de no viure de cap manera. Totes dues, sense embuts.

A Donnie Salerno arribà per mitjà dels contactes més obscurs de la seua agenda. Cobradors de morosos i assetjadors de baixa graduació que l'instaven a reunir-se amb un sicari de solvència contrastada. N'avalaven el currículum nombroses i reeixides referències, més enllà de l'eficàcia i pulcritud dels encàrrecs. Per això Colby no s'estigué d'intimar amb el botxí dos dies després de la primera telefonada. El Gino's Café no era un indret massa discret a Queens, però calia fugir de les mirades més tafaneres del seu barri benestant. Per això, mentre el caputxino destil·lava una vaporosa boirina, l'emanació aportava el pertinent grau de tenebra al pla convingut. Calia matar Sandrah Berkeley el més aviat possible. Taxatiu, el marit traït aportà unes mínimes explicacions com ara el lloc de la tragèdia: el viciat apartament on s'havien consumat les raons del delictes. L'hora, la mateixa en què

l'addicta a les compres solia arribar-hi per descarregar les mercaderies i, de refilada, descarregar una altra mena de tensions.

L'assassí no necessitava anotar res més ja que el seu cervell de mercenari estava avesat als càlculs ràpids. La clau de la casa la rebé en el mateix sobre on hi havia els honoraris: catorze mil dòlars en bitllets de cent. Donnie Salerno cobrava sempre a la bestreta. Si el seu mètode era infal·lible, també ho havia de ser el pagament. Una encaixada de mans s'encarregà de segellar el pacte. En eixir de l'establiment no intercanviaren cap paraula més. Net i cru, sobretot el sicari, cadascun s'enfilà per un carrer distint mentre el renou de la ciutat assumia el ritme frenètic de qualsevol matí.

De nou al vestidor, Donnie experimenta la impaciència habitual de cada comesa. Igualment, l'incomparable poder de saber-se depositari del do de la vida i de la mort. Sandrah tarda més del compte i el retard se li antulla reflexiu i desqueferat. Incòmode, per descomptat. És la seua primera víctima femenina, però això no li ho va comentar al pagador. No era una informació substancial, tal com les dades que en remarquen una contrastada eficiència: no més de sis homicidis a l'any, separats per un mínim d'un mes i en localitzacions distintes dins l'estat. També mata a Connecticut i a Maine, fins i tot a Ohio, però principalment personatges tan toscos com el mateix Colby. Rics ràpids que normalment són homes lents. Sobretot,

de moviment. Curts d'intel·lecte, sovint. Homes d'alta pressió arterial que només responen a les baixes passions quan aconseguen mitjançant els diners tot allò que no poden recobrar per mitjà dels mèrits personals. En qual-sevol cas, paguen bé. Són els seus mecenes en una carrera amb daltabaixos. De fet, Sandrah Berkeley serà la darrera víctima abans d'una llarga temporada de vacances. Cal replantejar l'ofici, la manera d'enfocar-lo, entre d'altres coses. Canviar de ciutat, de mòbil, i deixar transcórrer l'alegre parèntesi de l'atur desitjat fins a la represa de l'activitat.

Una idea recurrent que rumia prèviament a cada crim, però que augmenta en proporcions dins les reduïdes mides de l'armari. El vestuari d'un pis de seixanta metres que és tot una *showroom* de tendències i teixits. El cau des d'on escolta finalment la cadència d'uns talons repicant sobre el marbre. Un soroll creixent que és interromput pel dring d'un clauer i el xerric d'una doble porta reforçada. Tot seguit, una pausa i el so lleuger d'unes bosses deixades a terra. Sandrah ja és a prop. Sembla que s'ha llevat les sabates en accedir a l'estudi. L'absència dels talons aporta a la llar una quietud que frega el desassossec. Donnie la matarà d'un tret al bescoll, tal com fa sempre. Se'n diu *tir de control* i és prou més profitós i higiènic que disparar al pit o al crani. Només un carnisser amb poca experiència perpetra crims així, com d'escorxadors il·legals als afores de ciutats prou més indignes que Nova York.

Expectant, el sicari adverteix com la senyora Hathaway s'aproxima als vestidors. En una casa sense parets tampoc no hi ha massa misteris encara que des del badall de la porta corredissa pot ataüllar com la dona es despulla per posar-se el quimono ataronjat que hi ha al penja-robes. La roba interior que du és esportiva. Res a veure amb les expectatives fetitxistes del *voyeur* que l'esguarda des de la foscor, probablement esperant contemplar costures i randes que corroboren el refinament aristocràtic d'una stripper en estat d'excedència. Amb tot, el cos denota cura: les dedicacions d'algú que sap que la pròpia carn és, més que un mitjà de vida, una excusa per a la supervivència. Tot seguit, seu al tocador que l'emmiralla, es lleva una arracada i, abans de reparar-se sobre el respatler, no s'està de fer una advertència aparentment improvisada:

—No sé on t'amagues, però m'agradaria veure't: a ningú li agrada que li desapareixen per darrere.

La frase reté un eco desolador. Donnie respira fondo i intenta repetir-se el que acaba d'escoltar. Sandrah, immutable, obri el calaix del tocador i agafa una cigarreta amb parsimònia. Després d'encendre-la, es lleva l'altra arracada.

—Sé que m'has sentit, sigues qui sigues. El parquet és fosc. Marró merbau, quasi vermell. El vaig triar jo. I, sí: les petjades t'han delatat. Potser quan has entrat hi havia prou llum a l'estança, però ara, amb el capvespre i a

contrallum, qualsevol moviment deixa la seua empremta, sobretot tenint en compte que sempre camine descalça ací. Ho sabies, això?

El sicari empunya la pistola amb una mà suosa, no tan aferradissa com fa una estona. Sentir-se interceptat és una sorpresa inèdita fins ara en la seua carrera. La víctima li parla d'esquena tot i que ell sap que encara pot encanonar-la si executa l'acció amb diligència. Així mateix, l'apel·lació de la senyora Hathaway és una salmòdia hipnòtica que li barra el pas a la resolució definitiva.

—Vinga, conillet: ix del cau. Podem prendre alguna cosa. Enraonar. Ben mirat, és dilluns. Fumes?

Després d'uns escassos segons de perplexitat, Donnie espenta la porta per eixir-ne. Primer, una cama; tot seguit, el cos sencer. Un home d'alçada mitjana i complexió atlètica compareix al centre de la cambra. La pistola la manté a la butxaca, però de res valdria asseverar que no va armat. Sandrah Berkeley és tan llesta com ell i certes mentides no admeten rèplica. Sap que la matarà igualment. La dilatació del dubte és una manera de dignificar el seu treball o, si de cas, la tərbola humanitat d'aquell que se sent amo i senyor dels destins aliens.

—Oh, ja veig —es gira, en percebre la presència de l'intrús—. El meu marit m'envia un justicier ben plantat...

—...

—Perquè t'ha contractat el meu marit, veritat?

Hesitació. Donnie es torca el raig de suor que li rega-
lima pel front amb un mocador blanc que llueix especial-
ment entre els guants de pell negra que li guarneixen els
dits. Està bé que li recorden que és guapo. El reconforta.
No totes les víctimes han tingut l'oportunitat de veure-
li el rostre. Algunes ni tan sols saben de què moren en
percebre la contundència d'un fibló que precedeix una
sagnia amb regust de ferro i ofec.

—No respons? Bé, tampoc cal que m'ho confirmes: ho
sé. Ja fa setmanes que sé que em segueixen. No ens en-
ganyem: em vaig criar al Bronx. No vaig nàixer ahir. Ma
mare fumava crac en comptes de comprar-me bolquers
i sé que aquesta ciutat et devora sencera si no la devores
tu abans. Vols beure alguna cosa? Pren seient, per favor.

Sandrah li acosta una butaca mentre fa una llarga
pipada d'aquelles que poden eixugar una cigarreta en
un tres i no res. Vista de prop, desproveïda dels comple-
ments de moda, Sandrah Berkeley no s'assembla tant a la
senyora Hathaway. Quan Donnie s'hi acosta per seure,
se'n fa creus, de les grans diferències entre totes dues.
Just quan la té davant experimenta una complicitat im-
prevista. És valenta i agosarada, com ell. Cínica i freda,
com la bala que hi ha reservada per a ella a la recambra.
Mentrestant, emperò, cal cedir a l'indult momentani en
què han coincidit.

—Quant t'ha pagat, per liquidar-me?

—... —el sicari fa un somrís bord.